

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De SS. Nichasio & Eutropia sorore eius cum socijs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

DECEMBER.

VITA BREVIS S. PROCVLI

ARCHIEPISCOPI RAVENNATIS, VT HABETVR

IN HIERONYMI RVBEI RAVENNA.

tis historiographi libro primo.

1. Decemb.
S. Proculus
diuinitus
eligitur
Episcopus.

Feliciter
obit.

CALOCERO Archiepiscopo, qui annum ætatis centesimum superabat viridi senecta, Proculus sextus subrogatur Rauennatum Archiepiscopus, ab columba præmonstratus, natione Syrus, cuius parentes ex Antiochia, vna cum D. Apollinare venerant. Qui cum ad Christi præcepta, vitæ suæ cursum accommodasset, iusteque cum fide vixisset, optimè de Rauennati ecclesia meritis, deuexa iam ætate Calendis Decembris vitam cum morte commutauit. Sepultus ne apud Aderitum Calocerumque, an in D. Eleocadij, incertum. Id cõstat, obiisse sub id ferè tempus, quo Iginus, qui Telephoro in Pontificatu successerat, obruncatus est.

VITA S. LEOCADIAE VIRGINIS, VT

HABETVR IN LVCII MARINEI SICVLI, REGII

Historiographi, historiarum Hispaniæ libro quinto.

9. Decemb.

S. Leocadia
patria

Carceri
mancipatur.

Eius obit.

LEOCADIA virgo celeberrima Toleti orta fuisse perhibetur, quæ propter sanctissimos eius mores & Christi cultum, cui feruentissimè seruebat, à Daciano Hispaniæ præfecto tanquam Christiana capitur, & apud urbem Toletanã carceri mancipatur. Vbi cum grauissimos beate Eulaliæ, & reliquorum martyrum cruciatus audisset, positus in oratione genibus, quinto Idus Decembris impollutum Deo reddidit Spiritum. Sunt qui dicunt Leocadiam crudelissimis Daciani fatellitibus, ab altis Toletanæ urbis moenibus fuisse præcipratam, vsque ad locum vbi nunc eius ecclesia colitur extra urbem. De cuius vita & morte plures etiam scripserunt.

PASSIO SS. MARTYRVM NICHASII EPISCOPI RHEMENSIS, ET EVTROPIAE SORORIS EIVS AC SOCIORVM,

vt habetur in per antiquo MS. codice, cui suffragantur antiquissima martyrologia. Habetur quoque eisdem ferè verbis in Spec. Vincenij libr. 21. cap. 37.

14. Decemb.

S. Aniani
vitã quare
17. Nouemb.
Tom. 6.

V Vandali
debellant
Rhemenses.

TEMPORE quo V Vandali multas vrbes subuertentes, per diuersas prouincias, nihil aliud quam Christianorũ sanguinem sitire videbantur, clarebant in Gallijs Nichasius Rhemensis, & Anianus Aurelianensis Pontifices, magnis prodigijs & virtutibus insignes: Qui meritis suis ac precibus, hanc iram indignationis Dei diu differre decertarunt, vt populũ interim ad penitentiam reuocarent. At illi thesaurizantes sibi iram, nullatenus eorum præceptis salutaribus optemperabãt. Interea V Vandali castrametantur circa urbem Rhemorum, & omni regione depopulata, Christianos potissimum, velut deorum suorum inimicos, & moribus paganorum contrarios, omnino delere satagebant. Vltimo itaque subuersõnis die, illis circumquaquẽ fortiter præliantibus, ciues terrore percussũ, ad sanctum Nichasium in orationibus prostratum cucurrerunt, interrogãtes

SURIUS

q. ber
Wolter
RVIII
5

res quid vtilius fieri decerneret, aut seruituti gentium se tradere, aut vsque ad mortem pro salute vrbis dimicare. Qui praescius, ex reuelatione diuina vrbem penitus subuertendam, cum magna constantia respondit: Indignationem hanc iusto Dei iudicio, nostris sceleribus prouocatam non ignoramus. Quapropter ad flagella diuina cōpuncti, non inuiti, aut desperantes, sed patientes & deuotissimè, cum summa spe salutis nostrae suscipiamus mortis periculum: quatenus ipsa mors praesens, non supplicium nobis fiat, sed remedium. Ecce ego quasi pastor pro ouibus mori paratus sum. Proinde instantius oremus pro inimicis nostris, salutem illis optantes tanquam amicis.

Sancta quoque Eutropia germana sua, expansis in caelum manibus, plebem pro viribus ad martyrium prouocabat. Dum ergo furibundus paganorum impetus irrueret, vir sanctus comitante sorore, cum hymnis & canticis spiritualibus, ad ostium basilicae sanctae Dei genetricis Mariae, quam matrem sedis suae fundauerat, occurrit. Moxque ut ferratas acies vidit, manu silentium indicens, ait: O nutibus diuinis sinistra fortitudo, quare contra naturam humanam conditionis, victoriam vestrae dignitatis in rabiem conuertitis? Nam veri iuris titulus quoddam nobilium bellatorum inscriptus erat: Parcere humilibus & debellare superbos. Et ecce plebs Christiana, Deo suo humilis & deuota, vestris in conspectibus prostrata, remissionem peccatorum vsque ad mortem obediens expectat. Penitemini & vos pro sceleribus vestris, Deum verum agnoscentes, ne forte indignatio eius qua per vos, filijs fit ad correctionem salutis, vobis sit stipendium tartareae damnationis. Quod si oves meas perseverante impietate quaeritis trucidare, me primum pro ipsis, victimam diuinae maiestati libate, ut pariter digni beatitudine caelesti mereamur inueniri. His dictis, cum in oratione prostratus versus hunc decantaret, Adhaesit pavimento anima mea, illico gladiatoris ictu sequente, ac capite truncato, verbum sanctitatis ab ore decollati non desistit, sed immortalitatis sententiam quam petijt adimplendo impetrauit dicens: Viuifica me secundum verbum tuum.

Sancta vero Eutropia, videns circa se impietatem eorum mitigatam, ob corporis sui pulchritudinem, super interfectorem sacerdotis insiliens: Heu crudelis tyranne, ait, quid fecisti? Magnum Dei virum indignis iugulasti manibus, & me tibi abutendam reseruas? Diuina te iamque damnata sententia. Quem ita ad martyrium suum prouocans, saltu repentino raptis palpebris, non foeminea virtute, sed diuina vltione oculos eius euulsi: maluitque gladios persequentium sustinere, quam delectationibus paganorum assentiendo, peccare. Illico igitur sacro fuso sanguine, palmam martyrij cum germano suo, & ceteris sanctis ibidem triumphantibus a Domino promeruit.

Vniuersorum autem expleta caede sanctorum, terror subitaneus omnes persecutores Vandalorum inuasit: cum propter audaciam virginis, & Dei vltionem quam perspiciebant, tum propter acies caelestes, quas contra se dimicare sentiebant, tum etiam propter horribile sonitum quem in ecclesia audiebant, ita ut relictis spolijs, irruocabiliter aufugerent. Sicque manente ciuitate solitaria (nam fideles incursions Vandalorum pertimescentes, ad montium munitiones confugerant) sub custodia tantum Angelicae martyrum ibi corpora seruabantur: ita ut in noctibus a longe caelestia conspicerentur luminaria, & suauissimi soni supernarum virtutum a multis audirentur carmina. Vnde ex reuelatione diuina confortati conciuces paucissimi qui remanserant, ad urbem properant, ac cum ieiunijs & orationibus hymnorumque decantationibus sanctorum corpora in locis congruis circa ciuitatem venerabiliter humauerunt: ac de cetero sine timore hostium Domino seruiuerunt. Corpus vero beatissimi Nichasij atque sanctae Eutropiae in coemeterio sancti Agri colae solenniter sepelierunt. Quorum omnium sanctorum intercessionibus suffulti optata mereamur perungere ad gaudia caelestia, per eum qui sine fine viuunt & regnant per infinita seculorum secula, Amen.

DE S. VALERIANO Episcopo, cuius festum in quintumdecimum diem Decembris incidit, quareat lector in Tom. quinto, 17. Octobris, vbi eum charissimus noster confrater Surius inter martyres Africanos posuit.

DE MAXIMO Confessore, mentio fit in discipulorum eius historijs, Auiti scilicet, ad decimumseptimum diem Iunij, Tom. 3. & Carilephi, Calendis Iulij, in Tomo 4. vbi per errorem Episcopus nominatur, cum fuerit tantum Abbas.

S. Nichasius docet de manu domini suscipienda flagella.

Item S. Eutropia populum ad martyrium prouocat.

Psalm. S. Nichasius decollatur.

S. Eutropiae zelus.

S. Eutropiae & sodalium martyrium.

Sancti sepulturae de mandatur.